

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Nováka a soudců JUDr. Ivy Hubáčkové a Mgr. René Fischera ve věci žalobce: J. [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], zast. Mgr. Alanem Vitoušem, advokátem se sídlem Praha 7, Dukelských hrdinů 23, proti žalovanému: **JUDr. Tomáš Pelikán**, správce konkursní podstaty úpadce: Mototechna, státní podnik v likvidaci, se sídlem Praha 5, Bavorská 856, IČ: 00009334, zast. JUDr. Kateřinou Malíkovou, advokátkou se sídlem Praha 10, Žitomírská 40, o **určení vlastnického práva**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 25. října 2004, č.j. 4 C 93/2002-185,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně ve znění opravného usnesení ze dne 19. 1. 2005 se **potvrzuje**.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 5.075,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Alana Vitouše.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud I. stupně určil, že žalobce je oprávněným vlastníkem pozemku parc. č. [redacted] o výměře 218 m², evidovaného jako zastavěná plocha a nádvoří, dále pozemku parc. č. [redacted] o výměře 287 m², evidovaného jako ostatní plocha, dále pozemku

parc. č. [REDAKCE] o výměře 2 m², evidovaného jako ostatní plocha, dále pozemku parc. č. [REDAKCE] o výměře 192 m², evidovaného jako zastavěná plocha a nádvoří, pozemku parc. č. [REDAKCE] o výměře 229 m², evidovaného jako zastavěná plocha a nádvoří, pozemku parc. č. [REDAKCE] o výměře 665 m², evidovaného jako zastavěná plocha a nádvoří, pozemku parc. č. [REDAKCE] o výměře 1069 m², evidovaného jako ostatní plocha, pozemku parc. č. [REDAKCE] o výměře 2425 m², evidovaného jako ostatní plocha, pozemku parc. č. [REDAKCE] o výměře 13 m² evidovaného jako ostatní plocha, pozemku parc. č. [REDAKCE] o výměře 4 m², evidovaného jako ostatní plocha, vše zapsáno na LV č. [REDAKCE] pro k.ú. [REDAKCE], katastru nemovitostí Katastrálního úřadu [REDAKCE], a žalovanému bylo uloženo zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.900,- Kč. Podle odůvodnění se žalobce domáhal určení vlastnictví k předmětným nemovitostem s tím, že je získal do svého vlastnictví dědictvím po K [REDAKCE] a R [REDAKCE] B [REDAKCE]. Úpadce na těchto pozemcích vystavěl skladový areál s tím, že Středočeský krajský národní výbor Praha, útvar územního plánování a architektury, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, rozhodnutím UPA/330 – 4688/1971 ze dne 5. 10. 1971 rozhodl ve smyslu § 18 a § 20 zák. č. 87/58 Sb. a § 43 a násl. vyhl. č. 144/59 Ú.l. na základě Mototechny, n.p., o vyvlastnění pozemků žalobce, resp. jeho právních předchůdců pro účel výstavby tohoto skladového areálu. Žalobce ani jeho právní předchůdci nikdy nebyli informováni o tomto vyvlastnění, neobdrželi v tomto smyslu žádné rozhodnutí a nedostali za vyvlastněné pozemky žádnou náhradu. Žalobce zjistil teprve v roce 2000, že v průběhu roku 1998 žalovaný zajistil zápis rozhodnutí o vyvlastnění a dalších jím předložených listin do katastru nemovitostí. Před touto dobou ani v pozemkových knihách, ani v pozdější evidenci geodézie vlastnického právo žalovaného úpadce zapsáno nebylo. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že navrhl zápis svého vlastnického práva k předmětným nemovitostem do katastru nemovitostí na základě vyvlastňovacích rozhodnutí vydaných ve prospěch jeho právního předchůdce Mototechny, n.p., čemuž bylo vyhověno a byl tak zapsán duplicitní zápis vlastnického práva ve prospěch obou účastníků. K dřívějšímu zaevidování vlastnického práva úpadce nedošlo v důsledku administrativní chyby, což však nemá vliv na vznik vlastnictví právního předchůdce úpadce, a k přechodu práva došlo na základě právní moci rozhodnutí o vyvlastnění, tedy 15. 8. 1972. Žalobce tedy předmětné pozemky nabýt děděním nemohl, neboť k datu úmrtí tito zůstavitelé již nebyli jejich vlastníky. Rozhodnutí o vyvlastnění bylo opatřeno doložkou právní moci, a tedy muselo být právním předchůdcům žalobce doručeno. Prarodiče žalobce K [REDAKCE] a R [REDAKCE] B [REDAKCE] byli původními vlastníky pozemkové parcely č. [REDAKCE], dle PK o celkové výměře 5112 m², k němuž stejně jako k jejich dalším pozemkům v této lokalitě bylo zahájeno vyvlastňovací řízení ve prospěch předchůdce úpadce Mototechny, n.p., pro účel výstavby skladového souboru dne 17. 4. 1968. Podle obsahu správního spisu bylo zjištěno, že odborem výstavby ONV Praha – západ bylo v této věci vydáno několik rozhodnutí o vyvlastnění, a to č.j. Výs. 330-11564/69, které bylo doručováno i předchůdcům žalobce, a to nejprve oběma v jedné obálce a poté ještě zvlášť každému z nich. Vzhledem k podanému odvolání bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím Středočeského krajského národního výboru Praha ze dne 5. 10. 1971, č.j. UPA/330-4688/1971. Nové rozhodnutí v této věci bylo vydáno 7. 4. 1972 odborem výstavby ONV Praha – západ pod č.j. Výs. 330-1833/72-Vo, které bylo nejprve doručováno na jména obou manželů B [REDAKCE] každému zvlášť, a oboje převzala 5.5.1972 R [REDAKCE] B [REDAKCE], a dále znovu na společnou doručenkou, kterou 30. 5. 1972 převzala rovněž R [REDAKCE] B [REDAKCE]. K podanému odvolání jiných účastníků správního řízení bylo rozhodnuto Středočeským krajským národním výborem Praha dne 18.7.1972 pod č.j. 330-4671/1972/VÚP a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Původní parcela TK č. [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE] pak byla před podáním žádosti o zápis vlastnického práva rozdělena na předmětné pozemky. K [REDAKCE] B [REDAKCE] zemřel v průběhu vyvlastňovacího řízení dne 12. 10. 1971 a jeho jediným dědicem se stal žalobce, neboť R [REDAKCE] B [REDAKCE] dědictví odmítla. Jeho vlastnické právo k ideální jedné polovině původní PK č. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE] bylo zapsáno

-202

v roce 1972 na základě uvedeného rozhodnutí. Dne 4. 2. 1997 zemřela i babička žalobce R. [REDAKCE] B. [REDAKCE] a jejím jediným dědicem byl opět žalobce, kdy v dodatečném projednání dědictví se stal dědicem ideální jedné poloviny pozemků p.č. [REDAKCE], č. [REDAKCE], č. [REDAKCE], č. [REDAKCE], č. [REDAKCE], jichž byl již předtím spoluvlastníkem v rozsahu jedné ideální poloviny. Celková výměra pozemků 5102 m² odpovídá i s přihlédnutím ke změnám vzniklým novým rozdělením výměře vyvlastnění původní parcely p.č. [REDAKCE]-5103 m². Úpadce jako nástupce Mototechny, n.p., požádal teprve až 24. 11. 1993 o zápis svého vlastnického práva a k této žádosti přiložil geometrický plán č. 2068/93 ze dne 14. 9. 1993, dále výše uvedená rozhodnutí o vyvlastnění z 5. 10. 1971 a 18. 7. 1972, z dokladů však není patrné, zda byly katastrálnímu úřadu doručeny a kdy. Žalovaný pak o zápis vlastnického práva požádal 3. 6. 2001, jeho žádost byla katastrálnímu úřadu doručena 4. 6. 2001, návrh doplnil 10. 8. 2001. Ke své žádosti přiložil rozhodnutí o vyvlastnění z 9.12.1970, č.j. Výst. 330-8068/70, dále č.j. Výst. 330-4671/72/VÚP ze 7.4.1972 a č.j. Výst. 330-1833/72VO, když na posledním rozhodnutí byla vyznačena právní moc dnem 15. 8. 1972. Své právo dále dokládal listinou, podle níž na něj přešla veškerá práva a povinnosti Mototechny, n.p., Praha. Zápis vlastnického práva úpadce byl proveden až v roce 2001 na základě těchto listin. Podle výše uvedených vyvlastňovacích rozhodnutí měla být právním předchůdcům žalobce dle konečného rozhodnutí za vyvlastněný pozemek č. [REDAKCE] vyplacena náhrada ve výši 8.941,20 Kč. Žalovaný k tomuto tvrzení předložil příkaz k proplacení náhrady za vyvlastněné pozemky ze dne 26. 2. 1971, který se týkal jiných účastníků vyvlastňovacího řízení s tím, že náhrada byla vyplacena na volný účet zřízený u České státní spořitelny Praha 5, Kirovova 17, s tím, že doklady jsou archivovány u nástupce této spořitelny, tedy České spořitelny, a.s., Praha 5, Štefánikova 17. Soud zjistil, že v databázi spořitelny se nenachází žádný účet ve prospěch právního předchůdce žalobce. Žalobce vyzval úpadce 28. září 1991 k vydání PK č. [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE]. Pozemkový úřad se nezabýval okolnostmi vyvlastnění s tím, že předmětný pozemek byl s účinností od 20. 4. 1968 trvale vyňat ze zemědělského půdního fondu, proto je přechod vlastnického práva mimo působnost zákona o půdě a pozemkový úřad ve věci nemohl rozhodnout. Dne 10.5.2002 vyrozuměl Katastrální úřad [REDAKCE] žalobce i úpadce o duplicitním zápisu vlastnictví, konkrétně k parc. č. [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE] s tím, aby buď uzavřeli dohodu o uznání a narovnání vlastnického práva nebo se obrátili na soud s návrhem na určení vlastnického práva. Dne 4.9.2001 žalovaný vyzval žalobce poté, kdy mu oznámil, že je správcem konkursní podstaty úpadce, aby se vyjádřil ke skutečnosti, že předmětné pozemky byly zapsány do konkursní podstaty úpadce, neboť původní PK [REDAKCE] získal do svého vlastnictví na základě výše uvedených vyvlastňovacích rozhodnutí. Soud hodnotil uvedený skutkový stav dle § 132 a násl. o.s.ř. a dospěl k závěru, že žalobce je zapsán jako vlastník p.č. [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], a dále i pokud jde o zbytkovou parcelu p.k. [REDAKCE], která byla rozdělena geometrickým plánem č. 2013-70/2000 na p.č. [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. Vyvlastňovací řízení k předmětným pozemkům bylo zahájeno na základě žádosti právního předchůdce úpadce dne 17.4.1968 a předmětem tohoto řízení byla i PK [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE]. První rozhodnutí ve věci bylo vydáno v r. 1969 a bylo doručeno oběma právním předchůdcům žalobce. Tito tedy o probíhajícím vyvlastňovacím řízení věděli. Další rozhodnutí ve věci bylo vydáno 9.12.1972, to však nebylo právním předchůdcům žalobce doručeno, neboť v předmětném správním spise nejsou přiložené doručky, ačkoliv jim dle rozdělovníku doručováno být mělo. Toto rozhodnutí však bylo na základě odvolání některých osob, jimž byly pozemky vyvlastňovány, zrušeno rozhodnutím odvolacího orgánu dne 5.10.1971. K [REDAKCE] B. [REDAKCE] zemřel [REDAKCE] a jeho jediným dědicem se stal žalobce, se kterým však ve vyvlastňovacím řízení vůbec jednáno nebylo. Prvostupňový správní orgán pak jednal již jen s těmi, kteří toto odvolání podali a ostatním bylo nové projednání věci oznámeno veřejnou vyhláškou. Po tomto novém projednání vydal prvostupňový správní orgán

nové rozhodnutí dne 7.4.1972, které však nebylo a ani nemohlo být vzhledem k úmrtí K ■■■ B ■■■ mu doručeno, podepsala se za něj R ■■■ B ■■■. Toto rozhodnutí pak bylo potvrzeno po opětovném odvolání rozhodnutím Středočeského krajského národního výboru Praha č.j. 330-4671/1972/VÚP ze dne 18.7.1972 a právní moc na něm byla vyznačena dnem 15.8.1972. Kromě prvního rozhodnutí, které však bylo v důsledku podaného odvolání zrušeno, nebylo žádné další doručeno do vlastních rukou K ■■■ B ■■■ a doručeno mu být ani nemohlo, neboť zemřel. S žalobcem, jako jeho právním nástupcem, jednáno nebylo, žádná rozhodnutí mu doručována nebyla, proto toto rozhodnutí nemohlo nabýt právní moci a stát se tak řádným podkladem pro zápis vlastnického práva úpadce do katastru nemovitostí. Dne 4.2.1997 zemřela i babička žalobce R ■■■ B ■■■ a jejím jediným dědicem byl opět žalobce. Dědictví mu bylo soudem potvrzeno i k předmětným pozemkům, a stal se tudíž na tomto základě jediným vlastníkem těchto pozemků a jeho vlastnické právo k nim bylo zapsáno do katastru nemovitostí. Žalovaný o zápis svého vlastnického práva, resp. vlastnického práva úpadce, do katastru nemovitostí požádal až 3.6.2001. Soud I. stupně se zabýval otázkou, zda je dán naléhavý právní zájem na určení jeho vlastnického práva. Dospěl k závěru, že tento je dán, neboť bez rozhodnutí soudu by se jeho vlastnické právo stalo nejistým v důsledku nedoručené otázky vlastnického práva a stejně nejisté by pak bylo i postavení žalovaného, když v rámci probíhajícího konkurzního řízení byly do jeho podstaty pozemky začleněny. Rozhodnutí ve věci nebrání ani skutečnost, že dne 15.9.2003 bylo vydáno rozhodnutí pozemkového úřadu podle § 9 odst. 4 zák. č. 229/1991 Sb., o půdě, že žalobce není vlastníkem předmětných pozemků, a to proto, že pozemkový úřad se nezabýval okolnostmi vyvlastnění, neboť vzhledem k vyjmutí předmětného pozemku ze zemědělského půdního fondu se jím ani zabývat nemohl. Toto rozhodnutí není způsobilé odstranit duplicitní zápis vlastnictví k předmětným nemovitostem v katastru nemovitostí a tento stav nadále trvá. Je tedy dán naléhavý právní zájem na tomto určení. V případě rozhodnutí pozemkového úřadu bylo jednáno o vydání pozemků podle § 6 odst. 1 a § 9 odst. 1 zák. č. 229/1991 Sb. jako restitučního nároku při předpokladu, že pozemek byl řádně vyvlastněn. V tomto řízení je napadeno samotné vyvlastňovací řízení, tj. že právní předchůdci žalobce a následně žalobce nikdy vlastnické právo k pozemku PK ■■■ neztratili a že pozemek vyvlastněn nebyl. S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že vyvlastňovací rozhodnutí ze dne 7.4.1972 ani následující potvrzující rozhodnutí odvolacího orgánu nebylo řádně doručeno jednomu ze spoluvlastníků původní parcely PK ■■■ a to žalobci vzhledem k tomu, že K ■■■ B ■■■ již v tuto dobu nežil a smrtí dne ■■■ zanikla dle § 7 odst. 1 obč. zák., tehdy platného, jeho způsobilost mít práva a povinnosti. Jediným dědicem byl žalobce, když ve smyslu ust. § 460 obč. zák., tehdy platného, dědictví nabyt smrtí zůstavitele. To, že s žalobcem jako spolumajitelem nebylo ve vyvlastňovacím řízení jednáno, nelze klást k jeho tíži, ani ho obvinít, že spolu s R ■■■ B ■■■ uvedli v omyl správní úřad, neboť s ohledem na zásady správního řízení uvedené v § 3 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení, bylo především na správním orgánu, aby spolehlivě zjistil stav věci, když správní řízení bylo ovládáno zásadou vyšetřovací. Podle § 24 odst. 1 správního řádu, v tehdy platném znění, se důležité písemnosti, zejména rozhodnutí, doručovaly do vlastních rukou. Uvedené rozhodnutí nebylo řádně doručeno do rukou žalobce jako spoluvlastníka vyvlastňovaného pozemku a z obsahu správního spisu ani není patrné, že by o probíhajícím vyvlastňovacím řízení věděl a byl jeho účastníkem. Toto rozhodnutí tedy nemohlo ve vztahu k němu nabýt právní moci a vykonatelnosti, a nemohlo být ani podkladem pro zápis změny vlastnického práva k předmětným pozemkům ve prospěch jiného subjektu. Doručení rozhodnutí určeného pro K ■■■ B ■■■ do rukou R ■■■ B ■■■ nemohlo být účinné jednak proto, že v době doručování již K ■■■ B ■■■ nežil a dále i proto, že při doručování nebyl dodržen zákonem předepsaný postup. Jinak by totiž muselo být zjištěno, že K ■■■ B ■■■ doručit nelze, neboť zemřel a že do jeho práv a povinností, a tedy i do vlastnického práva k ideální polovině

parcely PK [REDACTED], vstoupil žalobce jako jeho dědic dnem 12.10.1971. V důsledku nedostatku řádného doručení výše uvedeného rozhodnutí o vyvlastnění žalobci nemohlo toto nabýt právní moci (§ 52 odst. 1 spr. ř.), když soud vyšel i z toho, že ve smyslu §§ 45 a 46 vyhl. č. 144/1959 ÚL a i z obsahu správního spisu je zřejmé, že vyvlastňovací řízení pro účel uvedený předchůdcem úpadce probíhalo jako jeden celek proti více osobám a že zejména z tohoto důvodu soud žalobě vyhověl. Pokud žalovaný namítal, že rozhodnutí mohlo nabýt částečně právní moci, a to v části ideální jedné poloviny předmětných pozemků, dospěl soud k závěru, že tato námitka není důvodná. Podle § 137 odst. 1 obč. zák., ve znění platném k datu doručení vyvlastňovacího rozhodnutí, vyjadřoval podíl míru, jakou se spoluvlastníci podílejí na právech a povinnostech vyplývajících ze spoluvlastnictví ke společné věci. Vzhledem k tomu, že se při vyvlastnění nejednalo o běžnou záležitost, bylo třeba k takové dispozici s věcí souhlasu všech spoluvlastníků. Spoluvlastnictví k pozemkům trvalo, nebylo nikdy zrušeno, žalobce a R [REDACTED] B [REDACTED] byli oprávněni i povinni k celému pozemku společně a nerozdílně, pozemek nebyl reálně rozdělen tak, aby bylo možno určit, se kterou částí je oprávněna disponovat jen R [REDACTED] B [REDACTED] a se kterou žalobce. Právo k věci tedy děleno bylo, příslušelo více osobám, věc však zůstala hmotně nedělenou. Z tohoto důvodu soud vyšel ze závěru, že rozhodnutí o vyvlastnění je z tohoto důvodu nepravomocné. Soud již neprováděl další dokazování ohledně vyplacení či nevyplacení náhrady za vyvlastnění, neboť to v souzené věci nebylo právně významné. O nákladech řízení pak bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., když procesně úspěšnému žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení, a to za zaplacený soudní poplatek a právní zastoupení.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včasné odvolání a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení. Soudu I. stupně vytýkal neúplně zjištěný skutkový stav a uvedl, že je absurdní, aby právní předchůdci žalobce nebyli nikdy informováni o vyvlastnění předmětného pozemku a neobdrželi ani žádné rozhodnutí v této věci. Poukázal na to, že původní rozhodnutí ve věci v roce 1969 bylo doručeno oběma předchůdcům žalobce. Z toho vyplývá, že o probíhajícím vyvlastňovacím řízení věděli. Ve věci pak bylo vydáno několik rozhodnutí a vyvlastňovací proces byl završen rozhodnutím o vyvlastnění ze dne 7.4.1972, které však skutečně nemohlo být doručeno K [REDACTED] B [REDACTED] vzhledem k jeho úmrtí. Žalovaný zásadní pochybení spatřuje na straně právní předchůdkyně žalobce, paní R [REDACTED] B [REDACTED], která od úmrtí svého manžela uváděla správní orgán v omyl tím, že veškeré dokumenty, které byly zasílány na adresu jejího zesnulého manžela, podepisovala svým jménem, případně dokonce jeho jménem. Žalovaný má tedy za to, že žalobce nemůže být úspěšný a že nemůže odůvodňovat svůj návrh pochybením, kterého se dopustila jeho právní předchůdkyně. Správní orgán o úmrtí pana K [REDACTED] B [REDACTED] uvědoměn nebyl. Za situace, kdy dne 30.5.1972 paní R [REDACTED] B [REDACTED] podepsala doručenkou, kterou bylo doručováno rozhodnutí o vyvlastnění, jménem svého zesnulého manžela, měl správní orgán za to, že rozhodnutí ve věci bylo doručeno úspěšně. Proti tomuto rozhodnutí nebylo paní B [REDACTED] podáno odvolání ani jiný opravný prostředek. Správní orgán se tedy nedopustil žádného pochybení. K zásadnímu pochybení došlo naopak na straně právní předchůdkyně žalobce. Za situace, kdy paní B [REDACTED] podepisovala doručenky za svého zesnulého manžela, nelze uvěřit tomu, že by sám žalobce o probíhajícím vyvlastňovacím řízení nevěděl. Pokud by tomu bylo opačně a správní orgán by byl jakýmkoli způsobem uvědoměn, že došlo k úmrtí účastníka tohoto řízení, došlo by k jisté prodlevě vyvlastňovacího řízení, ale správní orgán by jistě musel vyčkat na nabytí právní moci rozhodnutí o projednání dědictví po panu K [REDACTED] B [REDACTED]. Další správní rozhodnutí by pak již nepochybně doručoval žalobci. Takový postup však žalobce a jeho právní předchůdkyně svým jednáním zmařili. Žalovaný dále poukázal na to, že navrhoval v řízení provedení důkazů, a to sdělením Státního

notářství pro Prahu – západ, zda právním předchůdcům žalobce byla vyplacena finanční náhrada za vyvlastňovaný pozemek, tento návrh soud zamítl.

Žalovaný následně navrhl případnou změnu napadeného rozsudku tak, aby byla žaloba zamítnuta s tím, že v rámci odvolacího jednání namítl, že došlo k vydržení, neboť se jednalo o držbu v dobré víře.

Žalobce navrhl potvrzení napadeného rozsudku. Poukázal na to, že soud I. stupně správně posoudil otázku doručování. Za podstatné považuje to, že právní předchůdce žalobce zemřel před doručováním předmětného rozhodnutí o vyvlastnění. Pokud jde o tvrzené vydržení, nebyl žalovaný nikdy v dobré víře, že je vlastníkem předmětných nemovitostí, neboť nikdy nepožádal o zápis svého vlastnického práva na tehdejší Středisko geodézie a ani později do katastru nemovitostí a k tomuto kroku se rozhodl teprve po třiceti letech v r. 1997. V rámci odvolacího řízení pak tato námitka v řízení zazněla poprvé a dle žalobce k ní nelze přihlížet až v rámci odvolacího řízení.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které předcházelo jeho vyhlášení (§ 205, § 212, § 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

V souzené věci není sporné – a žalovaný ani nepochybně – původní vlastnictví sporných pozemků právními předchůdci žalobce, a to jeho prarodiči. Rovněž tak ani není mezi účastníky sporné, že od roku 1968 probíhalo vyvlastňovací řízení týkající se předmětných pozemků. Nepochybné také je, že rozhodnutí o vyvlastnění bylo vydáno několik měsíců po smrti jednoho ze spoluvlastníků, K. B., který zemřel dne ..., že rozhodnutí o vyvlastnění bylo vydáno 7.4.1972 a že bylo opatřeno doložkou právní moci s datem 15.8.1972. Je tedy nepochybné – a ani žalovaný to nepochybně – že toto rozhodnutí o vyvlastnění nebylo K. B. doručeno do vlastních rukou, když to ani objektivně nebylo možné. Rovněž tak v řízení bylo nepochybně prokázáno, že jediným dědicem po K. B. byl žalobce. Pro otázku nabytí právní moci je zcela právně bezvýznamné, zda právní předchůdkyně žalobce R. B. uváděla správní orgán v omyl tím, že podepisovala doručenky za svého zemřelého manžela. Nepochybné je, že s právním nástupcem po zemřelém K. B., tedy s žalobcem, ve vyvlastňovacím řízení nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, nebylo mu tedy doručováno a z tohoto důvodu nemohlo toto rozhodnutí ani nabýt právní moci. Odvolací soud se ztotožňuje i se závěrem soudu I. stupně, že v tomto případě je vyloučeno, aby rozhodnutí o vyvlastnění mohlo nabýt právní moci k ideální jedné polovině předmětných pozemků. Smyslem vyvlastňovacího řízení pro konkrétní účel bylo vyvlastnění pozemku jako celku a pokud tedy takovéto rozhodnutí nebylo řádně doručeno všem spoluvlastníkům, nemohlo nabýt částečně právní moci k nespecifikované ideální jedné polovině předmětných nemovitostí.

Pokud pak žalovaný v rámci odvolacího řízení vznesl námitku vydržení vlastnického práva, odvolací soud se jí zabýval, neboť důkazy provedené v řízení byly dostatečné pro posouzení tohoto právního institutu. V řízení bylo nesporné a ani žalovaný nijak nepochybně, že nikdy, a to až do úkonu správce konkurzní podstaty v roce 2001, neučinil žádný úkon k zápisu svého vlastnického práva, tehdy na Středisku geodézie. I písemnosti z devadesátých let, které žalovaný v řízení předložil a které měly směřovat k zápisu vlastnického práva do evidence, nebyly nikdy příslušnému Středisku geodézie doručeny, resp. žalovaný toto neprokázal a ostatně to v řízení ani netvrdil. Za této situace lze přisvědčit názoru žalobce, že žalovaný nemohl pozemky užívat v dobré víře, neboť nikdy nebyl jako jejich vlastník na Středisku geodézie a ani následně v katastru nemovitostí evidován a žádný

-204 05

úkon v tomto smyslu také neučinil. Ostatně je nesporně prokázáno, že žalobce již v r. 1991 se domáhal svého vlastnického práva u Pozemkového fondu ČR, i když neúspěšně.

Z výše uvedených důvodů, když pochybení nebylo shledáno ani ve výroku o nákladech řízení, odvolací soud napadené rozhodnutí jako věcně správné ve smyslu ust. § 219 o.s.ř. potvrdil.

Žalobce byl plně úspěšný i v řízení odvolacím, a proto mu podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. přísluší náhrada nákladů řízení ve smyslu vyhl. č. 484/2000 Sb. a č. 177/1996 Sb. ve výši 5.075,- Kč (5.000,- + 75,-), a to za náklady vzniklé v souvislosti s právním zastoupením.

Poučení: Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné, ledaže dovolací soud na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

V Praze dne 10. května 2005

JUDr. Jaroslav Novák
předseda senátu

